

Declaracions electorals renyides amb la seriositat necessària

En la tribuna de la setmana passada escrivia que estava arribant el final del recorregut que permetia el joc de les ambigüitats. I deia, perquè n'estic convençut, que s'acaba l'època de les mitges tintes, les mitges veritats i les mitges mentides per quedar bé amb tothom. Ja no és possible.

Però la primera setmana de campanya m'ha fet tocar de peus a terra.

N'hi ha que no ho han entès. Ho veuen d'una altra manera.

El dijous 19 de febrer, a la ràdio i a la televisió nacionals, el primer candidat de Liberals-Unió Laurediana per la parròquia de Sant Julià de Lòria repartia llenya contra DA fent veure que no recordava que els dos consellers generals d'Unió Laurediana integrats al grup parlamentari de DA han votat disciplinadament, gairebé religiosament, totes i cadascuna de les lleis, tots i cadascun dels pressupostos que ara el senyor Majoral, el senyor Gallardo i el senyor Pintat critiquen.

El diumenge 22 de febrer llegíem a l'edició del *Diari d'Andorra* (pàg. 7) que "els liberals acusen el Govern de maquillar els comptes del 2011".

No m'ho podia creure. ¿És possible que Unió Laurediana –els dos consellers generals de la qual, Roser Bastida i Pere Obiols, van votar el pressupost pel 2015 tot aplaudint les argumentacions del ministre Jordi Cinca sobre la bondat dels comptes del 2014– ara renegui del que han fet durant quatre anys els seus consellers generals, membres del grup parlamentari de DA?

Prou comèdia!

Davant de l'opacitat: transparència.

Davant de l'ambigüitat: projecte i línies clares.

Davant de les incerteses liberals: propostes transparents.

Però no són només els liberals qui es dediquen a embolicar la troca.

Hi ha un altre candidat que es deu pensar que està en situació d'aixecar la camisa a la ciutadania.

És Jordi Alcobé, candidat de DA a la territorial de Canillo i ministre en funcions.

Unes funcions que empra, igual que ho fa Jordi Cinca, candidat a la territorial d'Andorra la Vella, per fer campanya per DA.

Jordi Alcobé és l'home que va protagonitzar un dels ridículs més grans de la legislatura quan va proclamar, una i deu vegades, que dimitiria si no es feia l'heliport al Roc del Patapou d'Andorra la Vella i que, un cop enterrat el dossier Patapou, no solament no va dimitir sinó que va estacar-se en el sofà ministerial.

Doncs bé, aquest mateix ministre en funcions-candidat assegurava dissabte a Canillo que "... vam trobar un país en números vermells i el deixem en verds". Quina comèdia!

Posats a fer referència als colors hauria estat més inspirat si ens hagués dit que deixaven els números en taronja que, en la política andorrana, tothom sap que són sinònim de falta de sinceritat i engany.

La gestió econòmica del govern d'Antoni Martí no ha estat gens bona. Més aviat ha estat un desastre.

Les importacions, en valor, se situaven en 1.164.354.366,86 euros el 2011 i van passar a 1.102.681.013,62 euros el 2012. El 2013 es van situar en 1.128.046.896,21 euros, per arribar el setembre del 2014 a 1.168.000.000 euros aproximadament.

És a dir, en quatre anys no han augmentat les importacions sinó que tot just hem tornat a les xifres del 2011.

Però hem de constatar que aquest retorn a les xifres de fa quatre anys només s'ha aconseguit, bàsicament, per la importació de vehicles dinamitzada pel programa Engega: 13.000.000 euros el 2013 i 13.000.000 euros el 2014.

En contraposició amb aquest augment positiu segueixen caient les importacions de productes bàsics d'alimentació com són carns, peixos, llet i productes làctics, fruites i verdures.

Uns productes que són indicadors del consum real, especialment l'intern, el de les famílies del país.

Els sectors tradicionals –comerç, hoteleria i construcció– no s'han pas reforçat sinó que surten molt malmesos d'aquesta legislatura.

La construcció ha passat de 3.854 persones empleades l'any 2011 a 2.697 assalariats al setembre del 2014.

L'hoteleria, que tenia 4.768 assalariats declarats el 2011 n'havia perdut un 5% el setembre del 2014 situant-se en 4.515 empleats. El comerç, per la seva banda, ha caigut de 9.381 empleats el 2011 a 8.616 al setembre del 2014.

Els únics sectors que han estat "reforçats", han estat el sector financer i l'administració pública.

El sector financer ha passat de 1.679 assalariats el 2011 a 1.813 al setembre del 2014. L'administració pública ha augmentat els seus efectius de 4.336 el 2011 a 4.409 al setembre del 2014.

I, amb l'única excepció del sector financer, la massa salarial mitjana ha caigut en tots els sectors.

La construcció ha passat així de

7.698.504,09 el 2011 a 5.017.942,97 el setembre del 2014.

I el comerç ha caigut dels 16.170.077 euros de massa salarial mitjana el 2011 als 14.496.030,32 al setembre del 2014. L'hoteleria també ha caigut clarament: 7.214.940,81 el 2011 i 6.715.222,14 el setembre del 2014.

En els quatre anys de govern d'Antoni Martí s'ha perdut gairebé un 10% d'assalariats inscrits a la CASS i ha caigut un 10% la massa salarial.

En els darrers mesos s'observa una pujada gairebé imperceptible del nombre d'assalariats per l'activitat del sector financer, el qual també ajuda –pels seus augments salarials– a contenir la caiguda del salari mitjà, que seria molt més forta sense aquest efecte compensador.

Aquestes són les xifres que desmenteixen el candidat Alcobé.

Unes xifres que surten de les estadístiques públiques –no ens les hem pas inventades– que deixen ben clar l'estat de l'economia, digui el que digui el ministre-candidat Jordi Alcobé.

Per això hem de canviar aquest mal govern que va a la deriva.

Hem de redreçar la situació.

Davant de la burocràcia de DA convé l'eficàcia.

Davant de la complexitat i la lentitud del ministeri d'Economia i del ministre en funcions Jordi Alcobé, necessitem agilitat i suport a les empreses.

Andorra ha de gastar millor per invertir més, crear més valor i retrobar el sentit de la justícia.

És el que us proposem amb responsabilitat, defensant la solidaritat i treballant per retrobar la confiança. Parlant clar.